

ต้นมะปริง

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Bouea oppositifolia* (Roxb.) Meisn var.
microphylla (Engler) Merr.

ชื่อวงศ์ AMACARDIACEAE

ถิ่นกำเนิด เอเชียเขตร้อนและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ลักษณะทั่วไป ไม้ต้นขนาดใหญ่ สูง 12-20 ม. ขนาดทรงพุ่ม 10-12 ม. ไม้ผลัดใบ ทรงพุ่มกลมหรือรูปกรวยกว้าง แน่นทึบ กิ่งห้อยย้อย เปลือกต้นสีน้ำตาลปนดำ แตกเป็นร่องตื้นๆ ตามยาว มียางสีเหลือง

ใบ ใบเดี่ยว เรียงตรงข้ามสลับตั้งฉาก รูปรีแกมรูปใบหอก กว้าง

1.5-2.5 ซม. ยาว 7-10 ซม. ปลายใบดิ่งแหลม โคนใบแหลม ขอบใบเรียบ ห้อยย้อย แผ่นใบบางแต่เหนียวและแข็ง สีเขียวเข้มเรียบเป็นมัน ใบอ่อนสีม่วงแดงหรือสีม่วงอมฟ้า ก้านใบยาว 1-1.5 ซม.

ดอก สีเขียวอมเหลือง ออกเป็นช่อแบบช่อแยกแขนงที่ซอกใบ โกล่ปลายกิ่งและปลายกิ่งช่อดอกตั้งยาว 4-15 ซม. กลีบเลี้ยง 5 กลีบ รูปไข่ สีเขียวอ่อน เชื่อมติดกับฐานรองดอก กลีบดอก 5 กลีบ รูปขอบขนาน เกสรเพศผู้ 10 อัน เส้นผ่านศูนย์กลางดอก 0.2-0.3 ซม. ออกดอก เดือน ม.ค.-มี.ค.

ผล ผลสดแบบมีเนื้อเมล็ดเดียว ทรงกลมหรือรูปไข่ กว้าง 1.5-2 ซม. ยาว 1.5-2.5 ซม. เปลือกผลบาง เรียบเกลี้ยงเป็นมัน สีเขียว เมื่อสุก สีเหลืองอมส้มเมล็ดมีเนื้อนุ่มสีเหลืองอมส้มติดกับเปลือกหุ้มเมล็ดหนาแข็ง ผิวมีเส้นใย รสเปรี้ยวอมหวาน เมล็ดรูปร่างกลมรี ค่อนข้างแบน สีน้ำตาล อมเหลือง ติดผลเดือน ก.พ.-เม.ย.

ขยายพันธุ์โดยการเพาะเมล็ด

นิเวศวิทยา พบตามป่าเขตร้อนชื้นในภาคตะวันออกและภาคใต้

การใช้ประโยชน์ ผลสด มีรสเปรี้ยวจัด ฝานเป็นแว่นบางๆ รับประทานกับน้ำปลาหวานใช้ปรุงอาหารประเภทต้มยำ หรือนำไปดอง

การใช้ประโยชน์ด้านสมุนไพร ราก เป็นยาเย็นใช้ถอนพิษไข้ต่างๆ

